

PRACOWNY (3) ai

a jasne; o prawdopodobnie jasne (tak w pracowity).

sg m N pracowny (1). ◇ pl N m pers pracowni (2).

Sł stp, Cn, Linde brak.

1. Robotny, gorliwy, oddany pracy (2) : Sorgfelig. Pracowny. Anxius, sollicitus. *Calag* 454a; Twárdziłmy z rodu ludźie/ Syn łkoro fię rodzi/ Nieśiemy iy do rzeki/ że fię w wodźie chłodzi. [...] Miáłto gry końmi toczą á z łukow ftrzeláią. Zás młodźieńcy prácowni ná mále przełtáią [*At patiens operum parvoque assueta iuventus*]/ Około źiemie robią/ lub miałt dobywáią *ModrzBaz* 110.

2. Pracujący, wykonujący pracę (1) : [Syn mówi do Świata] Grzech nam łpráwił iż muśim w pracy być/ Według Bogá nie według łwyátá żyć. [...] [Świat mówi do Syna] Pátrz w iakiey łą rołkofzy prácowni oracze/ Oni sieią pźzenicę á moy ie kołacze. *BielKom* D6.

Synonimy: 1. pilny, robotliwy, robotny.

Cf PRACLIWY, [PRACNY], [PRACOBLIWY], PRACOWITY, PRACUJĄCY

MN